

Tracte enganyós

Aquest escrit és per palesar el tracte abusiu i enganyós rebut per part de l'agència de viatges Samblas. El passat pont del Pilar, vam contractar amb aquesta agència una sortida cap a Horta de Sant Joan, a Tarragona. El full de propaganda deia: "Sortida del punt d'origen cap a Horta de Sant Joan". Gairebé tots nosaltres som jubilats de les Franqueses. A les 7 del matí ens van recollir, érem més de 30 persones i alguns de més de 80 anys. La nostra sorpresa va començar quan, en lloc d'anar cap a Tarragona, vam anar a buscar un grup a Moià i un altre a Sallent. Després de fer la parada obligatòria pel conductor a Sallent, a les 10 del matí, encara érem a gairebé 80 quilòmetres al nord de les Franqueses. Vam arribar a Horta de Sant Joan a la 1 del migdia, després de gairebé sis hores a dins de l'autocar. Un cop arribats allà es va trucar a l'agència Samblas per proposar-li fer la tornada primer per les Franqueses i després deixar la gent de Moià i Sallent i no van voler. La tornada va ser un altre cop llarguíssima. Sortida d'Horta de Sant Joan a 3/4 de 4 i arribada a les Franqueses a 2/4 d'11 de la nit. El viatge, a més, va coincidir amb la pluja i amb algun degoter al mig de l'autocar. Alguns de nosaltres vam patir rampes i mal als genolls perquè la llarga distància del trajecte es van ajuntar amb els anys que tenim. Qualsevol pot veure que lògica hauria estat que l'autocar recollís en primer lloc la gent de Moià i Sallent i després els de les Franqueses. D'aquesta manera, nosaltres hauríem trigat unes hores menys a arribar. Molt agraïts per publicar aquest escrit.

*Rosa María Cañadas, Joan Cucurull,
Antonia Erolea, Julia de la Torre,
Eulàlia Girbau, Lolita Girbau, José Pericas,
Juan Roc, Miguel Serrahima,
Rosa María Tarrasón i Juan Vergara
Les Franqueses del Vallès*

Sense Simón Rosado

Fa vuit anys ens va deixar el nostre company Simón Rosado. En Simón era sindicalista, militant del PSUC i després d'ICV. Estem convençuts que ara ho seria de Catalunya en Comú. En Simón va ser membre de la direcció de CCOO de Catalunya. Era un sindicalista a peu de carrer, millor dit, a peu de fàbrica. Coneixia de primera mà els problemes de la classe treballadora dins i fora dels centres de treball. Per això, la seva acció i lluita no només va estar centrada en les millores laborals, sinó també a garantir uns serveis públics dignes i de qualitat, com ara la sanitat, l'educació i les pensions, per ajudar a millorar les condicions de vida de la gent treballadora.

La mobilització, el diàleg i la negociació sempre van ser les seves armes per treure millores salarials i socials en favor dels treballadors i treballadores. Com a coneixedor de la negociació, sabia que en una taula de diàleg no sempre s'aconsegueix el 100% de les teves propostes. Per això era capaç de fer una bona negociació i deixar les portes obertes a continuar dialogant sobre aquells aspectes que havien quedat sobre la taula. Segurament, gent com ell

Josep Bover, un altre comiat

A l'enterrament d'en Josep Bover hauria fet falta una església més gran, potser una catedral. Ja a l'entrada, els nombrosos grups de coneguts feien preveure el ple que va seguir. S'ha comentat la pobresa en què vivia: sense aigua calenta, sense frigorífic i amb traces d'un Diògenes del segle XXI. Veient-lo menjar a El Cisne o a Can Layon, no feia sospitar aquesta precarietat. Gent generosa ho sabia. Escribia poemes i en coneixia molts de cor, dels principals poetes d'aquí. Presència freqüent en infinitat d'actes; tracte amable i bondadós; atent als enrenous de la ciutat; confident sense malícia. "Tindrà pocs capellans a l'enterro", deien les velles fotent-se'n d'algú. En Josep n'hi va tenir molts, de capellans. Era un home creient i de pregària.

Hi ha una cosa que vaig pensar mentre dimittia d'entendre els altaveus, un element, per a mi cabdal, en la remembrança d'aquest personatge i per entendre la situació que vivíem allà tots junts. Em preguntava: va omplir l'església la seva bondat? Ho feu la seva poesia? Els seus recitals? Els seus vestits de rabadà? Sense treure-li cap mèrit a tot això, semblava haver-hi quelcom més. On rau l'èxit de la convocatòria d'en Josep? Fou una convocatòria peculiar. Molta de la gent que hi va acudir responia a una ben transversal fisonomia social. No era gent de cridòries ni d'exaltacions ni de lluïments partidistes ni de conveniències socials. I doncs?

Josep Bover, amb la seva dedicació i perseverança, es convertí en un símbol. Aquesta és la clau de volta del Rapsode del Vallès. És això el que va fer la crida silenciosa d'aquella munió de gent. Bover havia esdevingut un símbol del país. El nostre poble –encara molt reservat, a vegades temorec, amb records d'escarment– no perd cap ocasió d'aflorar el seu sentiment, la seva intuïció, el seu tarannà, la seva catalanitat. Sentiments indiscutibles, claríssims, preservats en una clandestinitat de portes de casa endins. Han estat veus baixes, silenciades i mai silencioses. Veus fetes presència que, implícites, criden fort amb el seu silenci i que mai no defalleixen d'acudir allà on la presència és veu, l'oració proclama i el cant esdevé himne.

Josep Bover es va fer símbol. Un símbol senzill, però suficient per omplir Sant Esteve de gom a gom i per palesar molt més. L'havia encertat. Ens l'hem estimat. Que descansi en pau, pel que era i, sobretot, pel que va saber representar.

*Ignasi Foguet Dalmau
Granollers*

fa falta avui dia, en un moment complex de la política i en l'atzucac sense sortida en el qual vivim. Ell sabia que en el conflicte permanent no guanyava el sindicalisme i el que calia era mobilització i diàleg, així com moltes hores de negociació. Sobretot si la correlació de forces no t'era favorable.

Abans de ser membre de la direcció nacional de

CCOO de Catalunya, va ser delegat sindical a Derbi i, posteriorment, secretari general de CCOO al Vallès Oriental, on va deixar escola d'aquest estil d'entendre el sindicalisme de classe. Un estil que va deixar pòsit, un sindicalisme que va deixar petja, un sindicalisme que estem convençuts que perdurarà en l'activitat quotidiana de la immensa majoria de sindicalistes de CCOO. Avui en Simón Rosado ja forma part de la història del sindicalisme de classe que és CCOO, com homes i dones de la talla i la vàlua d'en Cipriano Garcia, l'Àngel Rozas, en Tito Màrquez i l'Aurora Gòmez.

*Josep Torrecillas i Emilia Macías,
membres del Grup Motor de Mollet en Comú
Mollet del Vallès*

Què ens està passant?

Ja no som tan fermes ni tan consistents. Sembla que estem molt ocupats a omplir buits, a embotir les hores i els minuts... i per molt que acumulem, per moltes fotos boniques que tinguem penjades a l'Insta perquè algun desconegut ens admiri... ens sentim buits. I si ens admirem, sol ser tan sols de cara a la galeria perquè, quan estem sols davant del mirall, la tristesa o la por o la ràbia estan plantades al nostre costat, immòbils, fermes i decidint per nosaltres el que fem i el que no, sense aquella tranquil·litat que ens dona el valor de ser, sense aquella dignitat que ens aporta el coratge d'atrevir-se a existir.

Abdicar abans de somiar, abans d'imaginar destrueix la nostra tribu. I és llavors quan ens allunyem de l'essència humana i de tot el que ens ha portat a ser on som. I és quan ens adonem que poc o gens té sentit, i només som capaços de sobreviure seguint els corrents que ens passen per davant, o les modes que disfressen el buit que s'ha instal·lat sense permís en algun lloc tan profund, que no gosem aventurar-nos a entrar. Però les presses, les modes i els corrents ens tranquil·litzen perquè almenys ens sentim com els altres i que formem part d'alguna cosa, encara que aquesta sigui estúpida fins per a nosaltres. Ens vam deixar portar, i amb cada pas ens allunyem de l'únic que tenim: nosaltres mateixos i el que realment necessitem. I així, de manera inconscient, gairebé sense assabentar-nos, perdem inevitablement el coratge d'existir.

*Cristina Gutiérrez Lestón
Santa Maria de Palautordera*

De mossèn Dalmau

Pregària còsmica és un text de mossèn Josep Dalmau (1926-2018). L'emblemàtic rector de Gallifa va morir el 5 de setembre passat i les seves cendres foren enterrades el dia 20 d'octubre passat en l'ermita del Santuari de l'Ecologia d'aquest petit poble del Vallès: "Amic! Assaboreix des d'aquesta balconada: / Tota l'eternitat dins el 'durar quiet' d'un segon de temps. / Tota l'amplada i fondària de l'Univers dins l'entranya de l'àtom. / Tota la Bellesa amb el seu esplendor dins la tendresa d'una flor boscana. / Tota l'harmonia vertiginosa del Cosmos en el punt fix d'una brillant estrella. / Tota la potència espiritual de la matèria en 'l'impuls vital' creador de l'home lliure. / Tota la complexitat del fenomen del viure dins la simplicitat del teu jo. / Tota la lluminositat del firmament dins el diamant de la nit transparent. / Tota la sonoritat del Bing-Bang dins l'eixordador silenci dels grans espais. / Tota la grandesa del misteri de l'amor en el somriure acollidor d'un infant. / Tota la seducció apassionada del viure en el pas ferm del pelegrí cap a l'Absolut."

*Pere Fàbregues i Morlà
Gallifa*

En totes les cartes per publicar en aquesta secció hi ha de constar el nom i els cognoms del seu autor o autors, l'adreça, el telèfon i el DNI. No es publicaran cartes firmades amb pseudònim, inicials o noms genèrics. Si les cartes superen les 20 línies, aquest periòdic es reserva el dret d'extractar-les. D'acord amb la Llei de Protecció de Dades, informem als autors de les cartes que les seves dades seran incloses en un fitxer, propietat del grup EL 9 NOU, per poder gestionar i informar als interes-

sats. També els informem del seu dret d'accés, oposició, rectificació i cancel·lació de les seves dades personals. Les cartes es poden dur a la redacció d'EL 9 NOU o bé enviar-les per correu postal, correu electrònic, whatsapp o fax:

Granollers: carrer Girona, 34 1r pis - 08402
Correu-e direccio@gra.el9nou.com - WhatsApp 648 678 819 - Fax 93 870 70 55

